

Ádám és Jézus

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 5

„Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Átala szabad utunk van hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk, és dicsekszünk az Isten dicsőségének reménységével” (Róm 5:1-2, ÚRK).

Pál leszögezi, hogy a megigazulás egyedül Jézus Krisztusba vetett hit által történik, vagyis így fogad el Isten, mert kizárólag az Ő igazsága révén állhatunk meg az Úr előtt. Ennek a nagyszerű igazságnak az alapján fejtegeti tovább az apostol ezt a témát. Bemutatja, hogy az üdvösséget mindenképpen hit által, nem pedig cselekedetek által nyerjük, ahogy ez az „igaz” Ábrahám esetében is történt, majd hátralépve a teljes képet nézi, azt, ami kiváltotta a bűnt, a szenvedést és a halált, és aminek a megoldása Krisztusban rejlik, mindabban, amit az emberiségért tett.

Egy ember bukása miatt az egész emberiség kárhóztatás alá került, elidegenedett Istentől és a halál martaléka lett; viszont egy ember - Jézus - győzelme árán az egész világ új elbírálás alá esik Isten előtt. Jézusba vetett hit által az ember megszabadulhat bűnlajstromától és az őt megillető büntetéstől, bocsánatot nyerhet és örök kegyelemben részesülhet. Pál szembeállítja egymással Ádámot és Jézust, és bemutatja, hogyan jött el Krisztus visszafordítani azt, amit Ádám elkövetett. Rámutatott, hogy Ádám bűnének áldozatait hit által megmentheti Jézus, a Megváltó. Mindennek az alapja Krisztus keresztye és helyettesítő halála. Ez az, ami utat nyit minden embernek - zsidóknak éppúgy, mint pogányoknak - a megváltáshoz Jézus által, aki vérével megigazít mindenkit, aki elfogadja.

Ez a téma valóban érdemes arra, hogy tovább fejtegezzük, hiszen minden reménységünk ezen nyugszik!

MEGIGAZULVA HIT ÁLTAL

Olvassuk el Róm 5:1-5 szakaszát, majd összefoglalva írjuk le, mi volt Pál üzenete! Mit szűrhetünk le ebből a magunk számára?

A megigazolást jelentő görög ige alakja azt fejezi ki, hogy a cselekmény befejeződött. Isten igaznak nyilvánított, igaznak tekintett, nem a törvény cselekedetei miatt, hanem azért, mert elfogadtuk Jézus Krisztust. Isten nekünk tulajdonította az Ő tökéletes földi életét, azt, hogy hibátlanul betartotta a törvényt.

Ugyanakkor minden bűnünk Jézusra került át. Isten úgy tekint rájuk, mint-ha Jézus követte volna el azokat, nem pedig mi, ezért megszabadulhatunk a nekünk járó büntetéstől. Krisztus ezeknek a büntetését szenvedte el értünk, hogy nekünk soha ne kelljen! Kaphat ennél jobb hírt a bűnös ember?

Róm 5:2-3 versében van egy görög szó, amit úgy fordít a Bibliánk, hogy „dicsekszünk”, de azt is jelenti, hogy „örvendezünk”. A megigazult ember azért képes örülni a megpróbáltatások között is, mert Jézus Krisztusba vetette hitét, bizalmát. Bizik abban, hogy Isten mindent jóra fordít. Megtisztetésnek tekinti a Krisztusért kiállt szenvedést (lásd 1Pt 4:13).

Figyeljük meg Róm 5:3-5 szakaszának az ívét is!

1. *Béketűrés, állhatatosság.* A görög *hüpomoné* szó jelentése: „állhatatos kitartás”. Ilyen kitartó lelkület fejlődik ki a megpróbáltatások között abban, aki hisz és nem veszíti szem elől a Krisztusban lévő reménységet, még a próbák és szenvedések idején sem, amelyek időnként rettenetessé tehetik az életet.
2. *Kipróbáltság (ÚRK).* A görög *dokimé* szó szerint azt jelenti, hogy „bizonyosság”, „megbízhatóság”, vagyis „jellem”, még pontosabban „megbízható jellem”. Aki türelmesen elviseli a megpróbáltatásokat, megbízható jellemet fejleszthet ki.
3. *Reménység.* Természetes, hogy a kitartás és a kipróbáltság reménységet ébreszt - amit Jézusban és az üdvösség ígéréteiben találhatunk. Amíg hittel Jézusba kapaszkodunk, bűnbánattal, engedelmesen, bátran reménykedhetünk.

Mi az az egy dolog az életünkben, amit mindennél jobban remélünk? Hogyan teljesedhet ez a remény Jézusban? Teljesedhet benne? Ha nem, akkor biztosan akarunk ennyire ragaszkodni hozzá?

„MIKOR MÉG BŰNÖSÖK VOLTUNK”

Mit árul el Róm 5:6-8 szakasza Isten jelleméről? Miért ébreszt reményt bennünk?

Amikor Ádám és Éva szégyenletes, megmagyarázhatatlan módon túllépett azon, amit Isten meghagyott nekik, Isten tette meg az első lépést a megbékélés érdekében. Azóta is mindig Isten kezdeményez, amikor felkínálja az üdvösséget az embereknek. „*Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát*” (Gal 4:4).

Róm 5:9 versében az áll, hogy Jézus által megmenekülhetünk Isten haragjától. Hogyan értsük ezt?

Azon az éjszakán, mielőtt az izraeliták kivonultak Egyiptomból, az ajtófélfára kent vér jelentett biztonságot számukra az Egyiptom elsőszülötteire lesújtó haragtól. Hasonlóképpen Jézus Krisztus vére garantálja, hogy aki megigazult és meg is marad ebben az állapotában, az védelmet élvez majd, amikor az idők végén Isten haragja örökre elpusztítja a bűnt.

Van, aki számára elképzelhetetlennek tűnik a szerető Isten haragja. Pedig éppen a szeretete miatt haragszik. Hogyan is ne haragudna a bűnre a világot szerető Isten? Ha közömbös lenne irántunk, nem törődne azzal, ami itt történik. Nézzünk körül és vegyük szemügyre, mit művelt a bűn a teremtett világgal! Hogyan is ne haragudna Isten ennyi gonoszság és pusztítás láttán?

Még milyen okunk van az örömről (Róm 5:10-11)?

Róm 5:10 versében egyes kommentárok utalást látnak Krisztus tökéletes földi életére és arra, hogy felajánlja nekünk tulajdonítja tökéletes jellemét. Krisztus tökéletes élete valóban biztosítja ezt a lehetőséget, azonban úgy tűnik, Pál itt azt emeli ki, hogy Krisztus ugyan meghalt, de fel is támadt és örökké él (lásd Zsid 7:25). Azért tartatunk meg, mert Ő él. Ha a sírban maradt volna, vele együtt odaveszne minden reményünk. Róm 5:11 azzal az érveléssel folytatja, hogy örülnünk kell az Úrban, méghozzá azért, amit Jézus tett értünk.

„A BŰN ÁLTAL A HALÁL”

A halál a legfőbb ellenség. Amikor Isten megteremtette az embert, az volt a terve, hogy örökké éljünk. A legtöbben nem akarnak meghalni, aki pedig mégis a halált választja, az csak a legnagyobb személyes gyötrem és szenvedés után teszi. A halál a természetunktől teljesen idegen, méghozzá azért, mert kezdetben Isten örök életre teremtette az embert. Soha nem kellett volna megismernünk a halált!

Miről ír Pál Róm 5:12 versében? Mire ad ez magyarázatot?

A kommentárokból különösen sokat vitatták ezt a részt. Ennek talán az az oka, amint az Adventista Bibliakommentár is megjegyzi (6. köt. 529. o.), hogy „Pál szándékától eltérően próbálták értelmezni a szakaszt.”

Az egyik vitatott pont: Hogyan származott át Ádám bűne az utódokra? Vajon leszármazottai is osztoznak Ádám bűnében, vagy inkább a saját bűneik miatt terheli vétek őket Isten előtt? Sokan megpróbálták ebben az igeskaszban választ találni erre a kérdésre, csak hogy itt Pál nem ezzel foglalkozott. Egészen máson gondolkodott. Újból kihangsúlyozta, amit korábban már kijelentett: „*mindnyájan vétkeztek*” (Róm 3:23). Fel kell ismernünk, hogy bűnösök vagyunk, mert csak akkor döbbenünk rá, hogy szükségünk van a Megváltóra. Itt Pál arra akarta ráébreszteni az olvasóit, hogy mennyire rossz is valójában a bűn, mit szabadított rá a világra Ádám által. Majd pedig rámutatott, hogy az Ádám bűne által a világra boruló tragédiának egyetlen gyógymódként ajánlja fel Isten nekünk Jézust.

Csak hogy ez a vers csupán a problémára világít rá, az Ádám miatti halálra, viszont a megoldásra, a Krisztusban való életre nem. Az evangélium egyik legragyogóbb ígérete, hogy az élet elnyelte a halált. Így szól Jézus, aki áthaladt a síron és feltépte köteleit: „...*az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai*” (Jel 1:18, ÚRK). Jézusnál vannak a kulcsok, ezért az ellenség nem tarthatja áldozatait a sírban.

Hogyan érintett már meg bennünket a halál valósága és tragédiája? Miért olyan fontos, hogy az ádáz ellenséggel szemben tudjunk reménykedni abban, aki önmagunknál és a világon mindennél hatalmasabb?

„ÁDÁMTÓL MÓZESIG”

Mit tanít Pál a törvényről Róm 5:13-14 verseiben?

Miről beszél itt Pál? A „törvényig” kifejezés párhuzamban áll azzal, hogy „Ádám-tól Mózesig”. Az apostol ezzel a világ teremtésétől a sínai-hegyi eseményekig tartó időszakra utal, még mielőtt az izraelita istentiszteleti rendszernek a szabályait és törvényeit – közöttük természetesen a Tízparancsolatot is – formálisan bemutatta az Úr. A „törvényig” megfogalmazás azt jelenti, hogy egészen addig, amíg a Sínai-hegynél Isten nem részletezte az Izraelnek adott különböző törvények követelményeit. A bűn létezett már a Sínai előtt is, nem igaz? Vajon a hazugság, a gyilkosság, a házasságtörés és a bálványimádás addig nem volt bűn? Dehogynem! Igaz, a Sínai előtt az emberiség csak korlátozott kinyilatkoztatást kapott Istenről, ahhoz viszont nyilván eleget tudtak, hogy felelősséget kelljen vállalniuk. Isten igazságos, senkit nem büntet meg igazságtalanul. Pál itt rámutat, hogy az emberek meghaltak már a Sínai előtti időkben is, a halál *mindenkire* elhatott. Még ha nem is a konkrét megfogalmazással kijelentett parancsolatokat hágták át, akkor is bünt követtek el. Nem engedtek a természetben adott isteni kinyilatkoztatásnak, ezért az Úr bűnösnek tekinti őket. *„Mert ami Istenben láthatatlan... a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek”* (Róm 1:20).

Milyen céllal adott Isten teljesebb önkinyilatkoztatást a „törvényben” (Róm 5:20-21)?

A Sínai-hegynél adott kinyilatkoztatásnak része az erkölcsi törvény, ami már azelőtt is létezett. Viszont a Biblia szerint ekkor írták le először és attól fogva tanították széles körben.

Amikor az izraeliták az isteni előírásokhoz mérték magukat, rádöbbsen, hogy messze elmaradnak azoktól, másként fogalmazva: megnövekedett a bűn. Hirtelen felismerték vétkük nagyságát. Isten kinyilatkoztatásának az volt a célja, hogy rádöbbsenjenek: szükségük van a Megváltóra. Ezzel akarta őket az ingyen felajánlott kegyelem elfogadására készíteni. Amint már korábban is hangsúlyoztuk: az igazi ószövetségi hit egyáltalán nem volt törvényeskedő!

Hogyan mutatják be az országunk törvényei a jó és a rossz közötti emberi különbségtételt? Ha emberi törvényeknek van ilyen hatása, vajon mit mondhatunk Isten örök törvényéről?

JÉZUS A MÁSODIK ÁDÁM

„Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. Mert amiképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek” (Róm 5:18-19). Milyen ellentéttel találkozunk itt? Minek a reményét kapjuk Krisztusban?

Emberként nem kaptunk mást Ádámtól, mint a halálos ítéletet. Krisztus azonban közbelépett és helyt állt ott, ahol Ádám elbukott, minden próbát kiállt az ember érdekében. Megváltást szerzett Ádám szégyenletes bukásáért, és így, Helyettesünként kedvező helyzetbe juttatott Isten előtt. Ezért Jézus a „második Ádám”.

„A második Ádám szabad erkölcsi lény volt, felelős a magatartásáért. Különösen erős, burkolt és félrevezető hatásoknak volt kitéve, sokkal kedvezőtlenebb helyzetben kellett büntelen életet élnie, mint az első Ádámnak. Noha vétkesek között járt, minden bűnös kísértésnek ellenállt, megőrizve ártatlanságát. Mindvégig büntelen maradt” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 1074. o.).

Hogyan állítja szembe egymással Róm 5:15-19 szakasza Ádám és Krisztus cselekedeteit?

Figyeljük meg, mi kerül itt szembe egymással! Halál és élet, engedetlenség és engedelmesség, kárhozat és megigazulás, bűn és igazság. Jézus eljött és visszafordította mindazt, amit Ádám elrontott! Érdekes az is, hogy az *ajándék* szó ötször fordul elő Róm 5:15-17 verseiben. A magyarázat egyszerű: Pál azt emeli ki, hogy a megigazulásért nem lehet megdolgozni, ajándékként kapjuk. Nem érdemelhetjük ki, nem érdemeljük meg. Mint minden ajándékért, ezért is ki kell nyújtanunk a kezünket, hogy elfogadjuk. Ezt az ajándékot pedig hit által igényeljük.

Mi volt a legjobb ajándék, amit valaha kaptál? Mitől annyira jó, különleges? Miért értékeled jobban ajándékként, mintha megdolgoztál volna érte? Milyennek tűnik ez ahhoz az ajándékhoz képest, amit Jézusban kapunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „Segítség a hétköznapokban” c. fejezetből 339-341. o.; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. „Krisztus - az üzenet központja” c. fejezetből 352-353. o.; *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Kísértés és bukás” c. fejezetből 34-36. o.

„Sokan tévedésben élnek szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy az emberi szív mindennél csalárdabb és elkésérítően gonosz. Saját igazságukkal vonják körül magukat és megelégednek a saját emberi mértékük kijelölte jellemszint elérésével” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. 296. o.).

„Nagy szükség van arra, hogy Krisztust prédikáljuk mint a reménység és megváltás egyedüli forrását. Amikor a hit általi megigazulás tana elhangzott..., az sokak számára olyan volt, mint a víz a szomjas utazónak. Értékes gondolatnak tűnt, hogy Krisztus igazsága nekünk tulajdoníttatik, nem azért, mert érdemünk van rá, hanem mert Isten adja azt nekünk ingyen ajándékként” (i. m. 331. o.).

„...aki ama következőnek kiábrázolása» (Róm 5:14), vagy újabb fordításban: »Ő pedig előképe az eljövendőnek« (RÚF). Hogyan lehet Ádám előképe Krisztusnak? Ádám okozta utódai halálát, azokét, akik nem ettek a tiltott fáról, Krisztus pedig az igazság Ajándékozója lett azok számára, akik hozzá tartoznak, még ha nem is érdemelték ki az igazságot. Mert a kereszttel által (igazságot) biztosított minden ember számára. Ádám törvényszegésének képe bennünk van, mert éppen úgy meghalunk, mintha mi követtük volna el Ádám bűnét. Krisztus képe is bennünk van, mert éppúgy élhetünk, mintha úgy beteljesítettünk volna minden igazságot, mint Ő” (Martin Luther: *Commentary on Romans*. 96-97. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Hogyan értjük a következő idézetet Ellen G. White-tól? „Szükséges, hogy Isten Igéjét sokkal jobban tanulmányozzuk: különösen Dániel és a Jelenések könyvének kell olyan figyelmet szentelnünk, mint történelmünkben soha. Bizonyos tekintetben kevesebbet kell majd mondanunk a római hatalmat és a pápaságot illetően, de hívjuk fel a figyelmet arra, amit a próféták és az apostolok írtak, Isten Lelkének sugallatára” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, 375. o.).

TAMÁSKA GYULA: A KERESZT MELLETT

Ma annyi mindenről le tudnék mondani,
mit máskor zúgólódva követelek.
Ma az a kevés is örömmel tölt el,
ami a morzsákból jut... mit nem érdelek.
- Ma csak a Mester terhét, szenvedését látom.
A Gecsemáné-kerti vívódást,
a vércseppeket néző hosszú éjszakát,
alvó magamat, az eljött órát,
a csókadó tanítványt... az elvégeztetettet...
- Azután letérdelek a kereszt tövéhez:
sírni... sírni... és csendben hallgatni.
Azután eszembe jut minden:
az idegen tűz, a tagadás...
a kakaskukorékolás,
és nem tudok hallgatni.
- Valami... a felgyülemlett hála,
a szavakba kívánckozó köszönet,
a boldogság
s mindaz, mit a nagypéntek nyújt,
megnyitja nyelvemet.
- De csak ennyit tudok mondani:
„Uram, neked adom a szívemet!”